

SIARD

kostel sv. Cyrila a Metoděje

Číslo 4, ročník 33

www.farnostzidenice.cz

vychází 21. června 2026

STALO SE PŘED...

Blíží se prázdniny, a to je většinou čas vyjít dál než obvykle a objevovat různé souvislosti v historii i v současnosti. Nabízím několik výročí, která si letos ještě připomeneme. Výčet není úplný.

2. 8. 1891 byla posvěcena kaple sv. Františka na Táborské.

21. 7. 1956 se při opravě kostela z výšky asi 6 m zřítily otec a syn Langmaierovi. Mladší z nich svým zraněním podlehl o dva dny později. Trestní stíhání tehdejšího faráře P. Josefa Grosse se podařilo zastavit po intervencích ministra zdravotnictví P. Josefa Plojgara. S odůvodněním, že by v případě stíhání mohla být „zpomalena nebo úplně zastavena postupující konsolidace náboženských poměrů v tomto důležitém, převážně dělníky obývaném předměstí Brna“. Pamětní kniha farnosti Brno-Židenice-Juliánov, str. 14-15.

V roce 1966 bylo pokračováno s přípravami na primici židenického rodáka Karla Volejníčka a byla dokončena liturgické obnova. Presbytář dostal současnou podobu a původní kříž, který byl nad hlavním oltářem, byl přemístěn do zadní části kostela, kde je dodnes. Svěcení presbytáře a hlavního oltáře bylo v neděli 26. 6. 1966. Dne 3. 7. 1966 pak byla v 10:00 primiční mše svatá otce Karla. Pamětní kniha farnosti Brno-Židenice-Juliánov, str. 45-47.

V roce 1976 se rozběhly pravidelné schůzky ministrantů. Ministranti byli rozděleni do 4 skupin podle věku. Ministrování o prázdninách bylo slabší než jindy, ale dle Kroniky ministrantů: „Tyto prázdniny měly ale jeden den výjimku - a to sobotu 21. 8., kdy měli svatbu Petr s Jitkou Pálkovou. Sláva byla veliká, u oltáře 5 kněží, 20 ministrantů ... takže se postarali Petrovi o opravdu hezkou svatbu, když mu Jura Šimoník byl za svědka“.

Na závěr něco málo s nadsázkou. Letos to zase bude stejné jako vždy, zase bude ministrantů málo. Tak jako v roce 1976, ale třeba bude jedna svatba? Možná ano, možná ne. Vždycky se dá na něco nadávat. Nebo se dají hledat pozitiva. I na to může být čas nejen o prázdninách.

o. Petr Beneš, farář

FARNÍ KALENDÁRIUM

29. 6. - poděkování za 30 let kněžství,
kostel sv. Cyrila a Metoděje
v 18:00 hod.
30. 6. - poděkování za 25 let kněžství
u kříže na Cyrilce v 9:00 hod.
5. 7. - Cyrilometodějský den
2. 8. - výročí posvěcení kapličky
na Tábořské
30. 8. - žehnání aktovek při mši
v 10:00 hod.
a zasedání pastorační rady
27. 9. - farní den
hlavní host rodák Václav Klement
28. 9. - pouť do Obřan

VÝROČÍ A POZVÁNÍ NA SLAVNOST

Na konci června oslaví náš bývalý farník a primiciant **P. Jan Nepomuk Martin Bejček, OSB** 30. výročí kněžství. Na poděkování za Boží povolání bude v našem kostele dne 29. 6. v 18:00 hod. sloužit slavnou mši svatou.

Srdečně vás zveme ke společnému slavení, je to výjimečná příležitost poděkovat spolu s ním za všechny přijaté milosti a vyprošovat požehnání do dalších let.

PODĚKOVÁNÍ

V sobotu 16. května naše farnosti prožila slavnou mši svatou s udílením svátosti biřmování.

Jménem všech biřmovanců mohu říct, že příprava na biřmování nám všem něco dala. Ať už společné zážitky, sblížení se a poznání sebe samých, tak spoustu duchovních odpovědí na otázky: Jak vést svoji víru? Jak a kde hledat Boha? Čím jsem přínosem pro

církev? Kdo je pro mě Bůh? Nebo už jen: Jaké dary Ducha svatého bych si přál svátostí biřmování dostat a rozvíjet se v nich? Věřím, že každý z nás už zná odpověď na tyto otázky a ještě spoustu dalších. Příprava na biřmování nás všechny opravdu posunula v naší víře a uvědomění si, čím jsme a v koho věříme. Proto děkujeme moc všem, kteří nás touto cestou vedli a učili, a připravili nás tak ke svátosti biřmování....

vaši biřmovanci

Při sbírkách na podporu misijní činnosti bylo vybráno:

- Tanzánie - 35.505,-
- Misijní koláček – 17.592,- Kč

Všem dárcům Pán Bůh zaplat'.

16. SETKÁNÍ PASTORAČNÍ RADY FARNOSTI ZE DNE 31. 5. 2026

Na programu PRF byla následující témata:

Farní den u příležitosti slavnosti sv. Václava 27. 9. 2026

V této době bude v ČR židenický rodák P. Václav Klement, SDB, t.č. provinciál v Jižní Africe. Panem farářem mu bylo nabídnuto, aby předsedal mši svaté a následně se zúčastnil farního dne. P. Václav pozvání přijal.

Zlepšení vzhledu oratoře našeho kostela

Bylo dohodnuto, že budou osloveni farníci s prosbou, zda by se někdo mohl věnovat koordinaci ukládání předmětů na oratoři do předem vyhrazených míst. Cílem je, aby tato velká a hezká místnost vytvářela příjemnější prostředí pro konání rozmanitých aktivit, které zde probíhají. Případní zájemci se mohou hlásit u M. Oujezské.

Předběžný kalendář aktivit následujícího období

Aktivity budou zveřejněny v průběhu prázdnin na webu farnosti a v příštím čísle Siardu.

Příští setkání PRF bude 30. 8. 2026 v 19:00 hodin.

Zapsala M. Oujezdská

TECHNICKÉ INFORMACE Z FARNOSTI

Během prací souvisejících se zateplením schodiště na faře bylo zjištěno, že do prostoru půdy v minulosti lokálně zatékalo. Z toho důvodu nás aktuálně čeká výměna jednoho poškozeného trámu. Při této příležitosti budou nahrazeny i zkorodované okapové žlaby. S budovou fary souvisí také probíhající výběr zhotovitele projektové dokumentace pro instalaci hromosvodu.

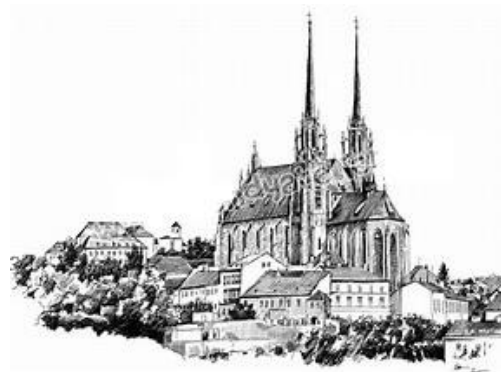
Pokud se oslím můstkem ze střechy fary přesuneme na střechu kostela, budeme moci zmínit proběhlou výměnu několika prasklých tašek a ukotvení posunutého plechu v úžlabí mezi věží a levou lodí. V důsledku toho, jak věříme, došlo k odstranění příčiny zatékání do prostoru schodiště na věž, o kterém jsme informovali v minulém čísle.

V následujícím období budou, kromě nezbytné operativy, probíhat přípravné práce na rekonstrukci elektroinstalace v kostele, čeká nás také optimalizace farního IT systému (za účelem vzdálené správy vytápění, zvonů apod.) a pokračují také přípravy oprav kapličky na Táborské, kterým věnujeme následující odstavec.

Stavebně-technický průzkum kaple potvrdil degradaci zdí způsobenou zemní vlhkostí. Sanační opatření by měla být realizována v průběhu léta a podzimu a budou zahrnovat podřezání a izolaci zdiva, realizaci nových sanačních omítek, okapového chodníčku, drobné terénní úpravy a lokální vysprávkky. Snad se zmíněné opravy kapličky podaří realizovat do 4. října, kdy si budeme připomínat 800 let od úmrtí jejího patrona, sv. Františka z Assisi. V budoucnu by pak zvelebování kaple mohlo pokračovat repasováním vstupních dveří a kamenných schodů.

*Antonín Mareš s přispěním J. Veselého ml.
K opravě kapličky více na poslední straně.*

ZPRÁVY Z DIECÉZE (06-08/2026)

28. června v 10:00 hod. bude slavit biskup Vojtěch Cikrle poutní bohoslužbu k diecézním patronům sv. Petru a Pavlovi v Miroslavi.

28. června v 10:00 hod. bude slavit biskup Pavel Konzbul v zámecké kapli v Břežanech mši svatou u příležitosti 100. výročí působení sester sv. Hedviky v Břežanech.

29. června v 17:30 hod. bude sloužit biskup Pavel Konzbul mši svatou při příležitosti oslavy diecézních patronů a patronů brněnské katedrály - sv. Petra a Pavla.

5. července v den slavnosti slovanských věrozvěstů a patronů Evropy, svatých Cyrila a Metoděje, bude mši svatou v 16:30 hod. na slovanském hradišti v Mikulčicích slavit Mons. Josef Nuzík, arcibiskup olomoucký.

8. - 12. července se na brněnském výstavišti koná konference Charis.

18. července v ranních hodinách začne tradiční pěší pouť k Božímu milosrdenství do Slavkovic u Nového Města na Moravě ze šesti různých míst: z Prahy, Mladé Boleslavi, Fulneku, Hodonína, Mezilesí v Polsku a Českých Budějovic. 23. července vyrazí také jednodenní skupina ze Sirákova. Je to nabídka pro ty, kteří se z různých důvodů nemohou připojit na delší dobu. Heslem letošního putování bude „Jdi a obnov můj dům“. Jsou to slova, která uslyšel od Pána Ježíše sv. František z Assisi, patron roku 2026, kdy si připomínáme 800. výročí jeho smrti. Každý den bude čas na společnou modlitbu před Pánem Ježíšem, radostnou chválu, budování společenství i prohlubování víry. Více na www.pout.cz.

19. – 25. července se na Velehradě uskuteční letní kurz studií manželství a rodiny. Informace a přihlášky na mfridrichova@prorodiny.cz.

2. - 10. srpna se uskuteční exercicie Lectio divina, dny se slovem Božím – modlitba, eucharistie a duchovní doprovázení pro každého, kdo hledá hlubší vztah s Bohem. Exercicie vede P. Tomasz Kazański, SAC, který účastníky provází celým procesem modlitby, ukazuje způsoby, jak vstoupit do dialogu se Božím slovem a poskytuje podporu těm, kteří hledají vnitřní pokoj a duchovní růst.

Přihlášky na +420 604 509 455 nebo recepce@dc-vranov.cz.

12. - 15. srpna se uskuteční duchovní obnova pro ženy a matky na Vranově u Brna. Je vedena Ing. Mgr. Františkou Böhmovou a je určena všem ženám a matkám, které hledají chvíle ztišení a možnost načerpat novou sílu. Přihlášky na +420 604 509 455 nebo recepce@dc-vranov.cz.

16. srpna v 10:30 hod. bude v rámci oslav Dne Brna slavit biskup Pavel Konzbul v katedrále sv. Petra a Pavla mši svatou.

18. - 30. srpna se uskuteční MAMRE týdny v Diecézním centru života mládeže v Osové Bítýšce. Jde o alternativu letního tábora pro náctileté (jeden turnus je pro 12+ a druhý pro 16+), jejímž cílem je nabídnout mladým během letních prázdnin prostor, kde se mohou setkat, zamyslet se nad důležitými tématy a otázkami a spolu s ostatními a s Bohem prožít kvalitně strávený čas. Podrobnosti najdete na webu DCM.

29. srpna se chystá Diecézní pouť rodin v benediktinském opatství v Rajhradě u Brna.

Marie Oujezdská

PŮSOBENÍ SV. CYRILA A METODĚJE NA MORAVĚ

Příběh soluňských bratří byl zpracován mnohokrát mnoha různými autory. Jedním z nich je Renata Štulcová svou knihou Slovo paměti. Následující úryvek je redakčně krácen.

Do hloubi lesů jsme přestěhovali školu se žáky i s našimi knihami a ostatky papeže Klimenta. Lidé naší hoře začali říkat Klimentek. Bezbranné jsou národy bez knih a bez zbraní těch nedokážou zápolit, před nepřítelem ubránit svoje duše. Však

Slované teď čtou moudré knihy a dokořán tak bránu rozumu otevřeli.

Klimentek – hora sv. Klimenta

Přišel podzim a bukové listí padá tiše na lesní půdu. A v tom zlatě šustícím pod nohama se s bratrem Metodějem a učedníky vydáváme šířit Boží slovo. Obyvatelé Moravy byli pokřtěni, však v tajemných Chříbech se ukrývají místa, kde se lidé dál klaní stromům, uctívají studánky, obětují květiny a ovoce, také zvěř a - když je nejhůře - i lidi.

Dnes jsme vyšli na cestu do Osvětman. Již z dálky jsme zaslechli hlas zvonu ze zvoničky. Lidé oplakávali mrtvé chlapce, ještě děti. Stará vědma jim právě zatlačila oči, zatímco jejich matky hořce plakaly. „Svým jedem je zabil d’ábel,“ šeptali vesničané.

A vědma na mě vykřikla: „To ten váš Bůh na kříži způsobil. Předvčerejší odpoledne tady zase byl vám podobný a kázal. Motal němčinu a slovanštinu, sliboval ráj a hrozil děsem pekelným. Poslouchaly ho jen děti, my měli práce dost. A jen řekni,“ vytáhla

náhle z davu malou dívenku, „řekni mu, co vám ten německý kněz sliboval.“ Dívenka si mě bázlivě prohlížela. „Jen mu to řekni,“ pobídla ji opět vědma. „Že hady stvořil d’ábel a... když zabijeme hada, zbavíme se devíti hříchů,“ rozplakala se dívenka.

„Tihle chlapci byli největší rošťáci, které naše vesnice měla. Ale ani člověku ani zvířeti nikdy neublížili. Včera,“ vykřikla vědma, „zmizeli. Nikdo nevěděl, že se vydali zabíjet hady. A jedovaté zmije je uštkly.“ Bolest matek, otců, vesničanů byla všude kolem. „Kde najdu kněze, který vás učil tyto bludy?“ zeptal jsem se. „Tamhle,“ ukázala vědma k lesu.

Kostnatý muž v kutně se k nám blížil. Hlas zvoničky ho přivedl. Jak spatřil mrtvé, pokřižoval se a zaskřehotal lámanou slovanštinou: „Byli pokřtěni? Nebo zemřeli jako pohané?“ Vyšel jsem proti němu: „Zemřeli kvůli tobě. To tys jim kázal bludy o hadech jako d’ábelských stvořeních.“ „Ano, ano, všechna naše trápení má na svědomí had. To had našeptal Evě v ráji, aby snědla jablko,“ zvedl německý kněz varovně ukazovák.

„Had je zvíře jako každé jiné, Bůh jej stvořil s ostatními zvířaty. Poslouchejte, co vám budu vyprávět, a ty mě přeruš, když uslyšíš, že neříkám pravdu,“ řekl jsem. „Písmo praví: Mojžíš pásal ovce a jedna se mu zaběhla. Vydal se za ní a tu uviděl keř, jenž hořel jasným plamenem a přitom jej plamen nesžíral. Mojžíš se ke keři zvědavě přiblížil a uslyšel mocný hlas, který ho volal: ‚Mojžíši! Mojžíši!‘ ‚Tady jsem,‘ odpověděl.

A z hořícího keře se ozvalo: ‚Nechod’ již blíže. Zuj si sandále, neboť stojíš na svaté zemi. Já jsem Bůh tvého otce, Bůh Abrahama, Izáka a Jákoba. Viděl jsem, jak

se izraelský lid v Egyptě trápí. Ty, Mojžíši, půjdeš k faraónovi a požádáš ho, aby vás propustil z Egypta.' Ale Mojžíš namítl: ‚Lidé se budou ptát: Jak se ten Bůh jmenuje? Co jim mám odpovědět?‘

Bůh pravil: ‚Řekneš jim toto: Ten, který je, mě k vám posílá.‘ ‚Nikdo mi neuvěří,‘ znovu namítl Mojžíš. ‚Vidíš tu hůl?‘ zeptal se Bůh. Jak by Mojžíš neviděl hůl, již svíral v ruce. ‚Hod’ ji na zem,‘ přikázal Bůh. Hůl se proměnila v hada a Mojžíš vzal nohy na ramena. ‚Vrať se!‘ volal Bůh, ‚chyt’ hada za ocas.‘ Mojžíš poslechl a had se opět změnil v hůl. Bůh řekl: ‚Až tohle lidu ukážeš, uvěří, že se ti ukázal Bůh.‘

Na okamžik jsem se odmlčel a pak jsem na kněze uhodil: ‚Jistě znáš dobře Bibli. Můžeš říct, zda jsem lhal?‘ ‚Mluvil jsi pravdu,‘ zavrčel kněz. ‚A když jsem tedy mluvil pravdu, v které zvíře proměňoval Bůh hůl, aby Mojžíš prokázal Boží zjevení?‘ ‚V hada.‘

‚Správně,‘ přikývl jsem, ‚a řekni mi ještě, Bůh se projevuje přítomností ďábelských stvoření nebo božských?‘ ‚Božských,‘ hlesl kněz. ‚A když se tedy Bůh projevil hadem, jaké je had stvoření? Ďábelské nebo božské?‘ ‚Božské,‘ odsekl mi německý kněz a prudce se vykročil k lesu. Zřejmě se bál vesničanů.

Uvítání sv. Cyrila a Metoděje knížetem Rostislavem
Řecká ikona (z webu)

U knížete Rostislava objevili kněží zastupující pasovského biskupa Hartwiga. A láteřili, že v chrámu Božím smí znít jen tři jazyky, v nichž byl vyryt nápis na Kristově kříži, latina, řečtina a hebrejščina. Kníže pro nás poslal. Čekali bavorští nadutci, aby se na nás vrhli.

‚Chcete vést polemiku v řečtině, latině nebo hebrejštině?‘ zeptal jsem se jich, jak jsme s bratrem vstoupili do síně. Inu, vybrali si latinu. Latinsky jsem jim pravil: ‚Ano, učíme Slovary ve slovanském jazyce, neboť je vám zajisté známo, že sám apoštol Pavel říkal: Když se člověk modlí v cizím jazyku, jeho duch se modlí, ale mysl zůstává bez užitku. Co tedy potom? Co radíte?‘ Mlčeli.

Tak jsem pokračoval: ‚Vaši kněží straší nebohé Moravany bludy, že ani pohanští kněží takové nevymyslí. Nutí je zabíjet hady, aby jim Bůh odpustil hříchy.‘ ‚To nejsou bludy,‘ ohradil se jeden z kněží lámanou latinou.

Uraženě ti kněžští nevzdělanci odešli, aby o nás podali zprávu biskupu Hartwigovi. A pasovský Hartwig je stejně jako císař přesvědčen, že mu Morava patří. Podoban katu chce Moravany srazit do poroby.

BLAHOSLAVENÍ JAN BULA A VÁCLAV DRBOLA

‚Nebyli to revolucionáři ani političtí aktivisté. Byli to pastýři, kteří chtěli sloužit svému lidu, slavit svátosti, hlásat evangelium a vnášet lidem do jejich osobního a veřejného života svobodu. Ale právě to se ukázalo jako nepřijatelné pro režim, který si nárokoval nejen vnějškovou poslušnost, ale i vnitřní souhlas, šlo mu

o duchovní zničení lidského nitra.“ Těmito slovy charakterizoval kardinál Michael Czerny, papežský legát, osobnosti našich nových blahoslavených v kontextu 50. let při beatifikační mši svaté 6. června na brněnském výstavišti. Událost to byla naprosto výjimečná, protože se jednalo o blahořečení mučedníků novodobých českých dějin, s kterými máme ještě mnozí z nás osobní zkušenosti. Dnes nám nehrozí pronásledování nebo dokonce fyzická likvidace, ale situace se opakuje v tom, že současná společnost zesměšňuje, umlčuje a odsouvá na okraj ty, kteří odolávají tlaku přizpůsobovat se pohodlné většině.

Na úvod dopoledního programu přivítal účastníky blahořečení biskup Pavel Konzbul, a to neformálním způsobem, hranou scénkou, při které předvedl atributy tří hlavních vzkazů Jana Buly a Václava Drboly: karty, rodokmen a brýle. Tyto atributy následně ozřejmila tři osobní svědectví. Karty jako životní úděl, který si člověk nevybral, ale Bůh s ním počítá, rodokmen jako přirozené prostředí k zakoušení lásky a brýle, které symbolizují jiný než pouze lidský pohled na vztahová zranění. Podrobně tuto symboliku ještě rozebral P. Josef Prokeš ve své promluvě.

Jaký je tedy vzkaz blahoslavených Jana Buly a Václava Drboly křesťanům dnešní doby?

Zůstaň věrný pravdě...

Přijdou chvíle, kdy budeš přesně vědět, co je správné. Ale nebude se to hodit. Vždycky je přece lepší nevyčnít. Možná budeš mít chuť ustoupit, nekomplikovat si život, zůstat v řadě. Právě tehdy je potřeba nezradit svoje svědomí. A najít odvahu. Tehdy se totiž bude rozhodovat o tom, kým skutečně jsi.

Miluj, i když to není snadné...

Miluj nejen svoje blízké, ale i ty, které je těžké přijmout. Láska je rozhodnutí vidět člověka jinak, než jak ho vidí svět. Nemusíš nutně hledat velká gesta. Často stačí jen zůstat naslouchat nebo neodejít ve chvíli, kdy by to bylo jednodušší nebo příjemnější.

Odpusť...

Odpusť i tehdy, když to bolí. I tehdy, když to, co se stalo, nebylo spravedlivé. Opuštění neomlouvá ani nezlehčuje vinu, ale osvobozuje toho, komu bylo ublíženo. Smíření a vnitřní pokoj dává naději pro nové věci tam, kde by jinak zůstala jen hořkost.

Tyhle řádky jsou výzvou pro každého z nás. Na každý den v malých věcech i rozhodnutích, která nikdo jiný nevidí. Zůstat věrný pravdě, rozhodnout se pro lásku, najít sílu odpustit. J. Bula a V. Drbola pro nás toto napsali příkladem svého života. Teď je na nás, jak odpovíme.

Zpracoval Ivan Pohanka

VZPOMÍNKA NA TONIČKU

V pondělí 8. 6. 2026 jsme se v našem kostele rozloučili se vzácným člověkem,

s paní Antonií Svobodovou.

S Toničkou jsem se blíže seznámila na začátku 80. let. Spolu s dalšími čtyřmi ženami jsme založily modlitební skupinku. Setkávaly jsme se jednou za 14 dní v bytě některé z nás, společně četly Písmo svaté, sdílely jsme, co nás oslovilo.

Objevovaly jsme novou formu prohlubování duchovního života (dnes už zcela běžnou). Patronát nad námi měl P. František Trtílek. Někdy se účastnil našeho setkání, jednou jsme za ním jely i do Borkovan, kam byl ze Židenic přeložen.

Tonička pak za ním dojížděla častěji a pomáhala mu.

Později se naše cesty rozešly. Ale i občasné setkání s Toničkou, třeba na zastávce tramvaje nebo v kostele, byla osvěžující. Z Toničky vyzařovala radostnost člověka žijícího v Boží blízkosti. Obdivovala jsem také její eleganci, na které si dávala záležet, i když jí bylo přes devadesát. Svou laskavostí, obětavostí a ochotou pomáhat dělala svět krásnější.

Díky, Toničko!

Jitka Mazánková

PROČ ♥ NÁŠ KOSTEL (7)

Svatý Jan, co tančí na zdi

V pátek na mši občas hrávám na basu. Když ji po mši nesu do křestní kaple, je pro mě pravý čas se kochat. Slunce už je tak daleko, že svítí okny do kaple. Paprsky procházející vitrážemi, promítají na zeď kaple barevné obrazce. To nádherné kino je pokaždé jiné, podle toho, jak se zrovna paprsky slunce prodírají mezi listy javoru před oknem. A když fouká vítr, je to tanec. Svatý je ten, přes kterého prochází světlo. Vítr Ducha svatého je hudbou, na kterou svatí tančí. V naší křestní kapli tančí na zdi svatý Jan, na oltáři tančí andělé kolem vzkříšeného Krista. To je malý kousek nebe v našem kostele.

Však se podívejte, je to tanec:

https://youtube.com/shorts/-vYI_wx7krY?si=U-qkHs4rfmez2S_b

Jan Klusák

NĚKOLIK POZNÁMEK JULIÁNOVSKÉHO DOPISOVATELE

Milí čtenáři, jistě pozorujete, tak jako já, že v naší farnosti se pořád cosi děje a že je toho spíš moc než málo. Tak si všimněme aspoň něčeho a začněme tím, co nedávno zaznělo i od oltáře.

Ošizený Metoděj

Když slyším, že náš chrám je kostel svatého Cyrila a Metoděje místo svatých Cyrila a Metoděje, něco se ve mně bouří a mám potřebu se svatého Metoděje zastat. Z uvedeného vyjádření může totiž vyplynout, že z našich patronů byl svatý jenom Cyril, zatímco Metodějovi se oné cti nedostalo. Přitom v roce 1880 byli svatořečení současně bratři oba, takže náš kostel je svatého Cyrila i svatého Metoděje. Zasnětit budoucí kostel oběma věrozvěstům se definitivně rozhodli členové výboru Spolku pro stavbu katolického chrámu v Židenicích-Juliánově a zřízení samostatné duchovní správy v roce 1930, jen dva roky předtím, než se začal kostel stavět. Kostelů zasvěcených soluňským bratrům je poměrně málo, pocházejí až z 19. nebo 20. století. To proto, že naše latinská církev se svatořečením dlouho otálela, jelikož se nemohla smířit s tím, že bratři, vyslanci byzantského císaře, přišli na Velkou Moravu slovansky evangelizovat z Východu. Církevněslovanské období našich dějin se přijímalo trochu s rozpaky.

Přiznám se, že i já jsem měl s východním směrem problém. Bylo to v době normalizace, kdy jsem pracoval ve slovenské předpovědní službě, kde se se slovem východ muselo zacházet velmi opatrně, například do střední Evropy nikdy nesměl *studený vzduch proudit od východu*.

Odjinud mohl. A uvést ve zprávách o počasí. že *přes naše území postupuje od východu studená fronta*, bylo stejně nebezpečné jako v přehledu o teplotě vzduchu v Evropě oznámit v rozhlase *Moskva minus jeden*, když zemřel Leonid Iljič Brežněv.

*Chrám sv. Cyrila a Metoděje
Praha - Karlín*

V naší republice největší chrám věrozvěstů stojí v pražském Karlíně, byl budován ve druhé polovině 19. století. Židenicím nejbližší cyrilometodějský kostel se nachází v Bílovicích nad Svitavou, postaven byl v letech 1908–1913. A starokatolíci mají kapli svatých Cyrila a Metoděje v Brně-Bohunicích.

*Kostel sv. Cyrila a Metoděje
Bílovice nad Svitavou*

Nenechte si ujít

I v našem chrámu Páně se občas podaří něco výborného, s čím se předem nepočítalo. Letos se tak stalo v Noci kostelů 29. května: v pravé chrámové lodi se objevila rozměrná výstavní tabule s barevnými obrazy, technickými nákresy, mapkami a se stručným povídáním o drobných sakrálních stavbách, které se na území Židenic a Juliánova zrodily daleko dříve než náš kostel. Autor díla, Josef Veselý mladší, uplatnil své architektonické vzdělání a za pomoci umělé inteligence představil čtyři kapličky-zvoničky, jež byly hmotným dokladem zbožnosti našich předků. Ze všech objektů se do dneška zachoval už jen jeden: kaple svatého Františka Serafinského neboli svatého Františka z Assisi na Táborské ulici v místě, kde předtím stával kříž. Svému patronu z vděčnosti a úcty ji v roce 1891 nechal postavit bývalý textilní dělník a pozdější stavební podnikatel František Vidlař z Juliánova. Kaplička na Táborské, jak se jí říká, je živou svatyní naší farnosti, neboť každou druhou sobotu v měsíci v 7 hodin ráno je v ní sloužena mše svatá. Letos je i poutním místem Roku svatého Františka, v němž si připomínáme jeho úmrtí před osmi sty lety.

.Tři již neexistující zvonice měly různý osud. Nejstarší z nich, která stávala v Židenicích uprostřed Staré osady, zanikla buď ke konci 2. světové války, nebo při likvidaci nejstarší části, jádra Židenic, jež předcházela panelové výstavbě. Kdy to bylo, se nemám koho zeptat. Další kaple, která se nacházela na dnešní křižovatce ulic Gajdošovy a Bubeníčkovy, tedy poblíž školy, byla zničena při bombardování Brna v roce 1944. Zachovala se z ní jen dřevěná poloplastika Panny Marie s žehnajícím

Ježíškem, která po důkladném restaurování byla v roce 1966 začleněna do středu hlavního oltáře. Pochází z 15. století a my ji pyšně nazýváme Židenickou Madonou.

Podivné dopravní důvody

Zvláště pohnutou historii měla zvonice na návsi v Juliánově, dnešní Vančurově ulici. Vedle ní byl instalován vysoký dřevěný kříž, který podle ústního podání darovali zdejší obyvatelé na paměť tisícího jubilea příchodu věrozvěstů Cyrila a Metoděje na Moravu. Zvonice sloužila pokojně od roku 1893, než někoho napadlo postavit v osadě průjezdní silnici a ona náhle začala překážet. C. k. okresní hejtmanský úřad v Brně v roce 1912 doporučilo představenstvu obce, aby nynější zvonici zbouralo a zřídilo v menších rozměrech dřevěnou zvonici poblíže nynějšího místa stranou od cesty, leč tak, aby sousedé postavením jejím co do vjezdu, přístupu světla a vzduchu, neutrpěli škody. Juliánovští občané hejtmanský úřad vyhověli v tom, že zvonici zbourali, avšak místo navrhované dřevěné zvonice postavili zvonici zděnou, jako byla zvonice původní. Novou zvonici umístili jen kousek od zdi nejbližšího selského stavení.

Nemysleme si, že se místní do stavby přímo hrnuli. Kdepak. Obecní zastupitelstvo hodlalo místo nové zvonice postavit jen věžičku se zvonem nad obecním domem. Záměr však naštěstí neprošel, protože v domě sídlila tzv. izolační nemocnice pro pacienty s nakažlivými nemocemi, do níž by ani zvoník nemohl mít přístup. Domnívám se, že také impulz k postavení silnice vyšel od občanů Juliánova, asi očekávali, že nová komunikace bude mít pevný povrch, takže se už nebudou muset brodit v kalužích a blátě jako dosud. Stejně představa, že zvonička musela ustoupit

z dopravních důvodů, mi připadá hodně legrační, vždyť v té době návsí projížděly jen koňské a kravské povozy tamních zemědělců, které měly vedle zvoničky spoustu místa, nemusely ji ani objíždět.

Juliánovská zvonička definitivně zanikla v roce 1983 a tenkrát opravdu z dopravních příčin. Byla zbořena při budování městského okruhu, který život v Židenicích a Juliánově silně poznamenal, a to nejen stavebně. Někteří naši farníci tehdejšímu panu faráři P. Karlu Hugovi zazlívali, že za zvonici málo bojoval nebo nebojoval, ale byl by to boj marný, jelikož zvonice stála uprostřed plánovaného silničního koridoru. A kromě toho kaplička nebyla církevním, nýbrž obecním majetkem, jak dokládá i přípis Zemského výboru Markrabství moravského z roku 1907, podle něhož přešla zvonice z veřejného statku katastrální obce Židenice... do vlastnictví obce Juliánova.

*Původní umístění kříže
dle www.encyklopedie.brna.cz*

Abychom nezapomněli. V 50. letech minulého století musel z tak zvaných dopravních důvodů zmizet kamenný kříž,

který se nacházel na obecním pozemku před tehdejší školou, nyníšším Domem pečovatelské služby, na Jamborově ulici v Juliánově. Kříž postavili ku cti Boží manželé Jiří a Terezie Kratochvílovi v roce 1889 a k jeho zajímavostem patřilo, že stál přesně v ose Vančurovy ulice.

Jeho odstranění bylo „nutné“, protože před školou se mělo vybudovat nástupní a výstupní pódium zastávky městské autobusové dopravy, že by cestujícím kříž překážel a k zastávce se nehodil. Pódium doposud nestojí, zato kříž odpočívá v zeleni za našim kostelem; z farníků, kteří jej přestěhovali, již asi nikdo nežije.

Současné umístění kříže

Odstraněním kříže se ale hodně ulevilo komunistickému řediteli školy, který špatně snášel, že se jeho škole říkalo škola u křížku. Jinak to byl dobrý kantor.

Karel Krška

VZÁCNÝ ZÁŽITEK

Zažily jsme něco opravdu vzácného, když ne zrovna početná skupina matek většinou malých dětí připravila skvělé pohoštění, nazdobila klub Václav květinami, připravila seznamovací kvíz pro ženy všech generací a s úsměvem obsluhovala pozvané. K nim patřily farnice všech generací. Na úvod se připravoval koktejl dle vlastního výběru. S tím se tak trochu počítalo, protože se konal, již tradiční, koktejl pro ženy.

Díky úkolům kvízu, jako „najdi tu, která není ze Židenic, byla pokřtěna po 1. roce života, je nejkratší dobu vdaná, vyzvání jí na mobilu křesťanská píseň atd.“, se přítomné rychle dostávaly do kontaktu. Většina se za chvíli odebrala na farní zahradu a učila se tančit židovské tance pod vedením Kláry Klusákové.

Na cestu domů dostala každá účastnice krásnou růži a odcházela s hřejivým pocitem, že uhoněným matkám stála za to, aby si přiděly tolik práce a zorganizovaly setkání. Děkujeme.

M. Oujezdská

VÍŠ, CO JE TO RADOST?

Znám člověka, který při každém rozhovoru nezapomněl položit otázku: „Víš, co je to radost?“ Přiznávám, že když jsem to od něj slyšela poněkolkáté, v duchu jsem obracela oči v sloup a nad odpovědí už ani nepřemýšlela. Tato zdánlivě jednoduchá otázka v sobě ale skrývá překvapivou hloubku.

Z čistě lidského úhlu pohledu bývá radost reakcí na vnější okolnosti. Narození dítěte, svatba, úspěšně složená zkouška, získání

vysněné práce nebo setkání s dávným přítelem – to vše v nás vyvolává radost coby pozitivní emoci, která nás nutí k úsměvu nebo rovnou k radostnému smíchu.

Co ale dělat ve chvílích, kdy přijdou těžkosti? Můžeme prožívat radost, když ztratíme práci, procházíme krizí ve vztahu nebo když někdo blízký vážně onemocní? Přirozenou lidskou reakcí na takové události je smutek, tedy emoce radosti zcela opačná.

My křesťané však máme jednu obrovskou výhodu: můžeme prožívat hlubokou radost i uprostřed lidského smutku. Křesťanská radost je totiž mnohem víc než jen bujaré veselí na večírku. Jak s oblibou říkal svatý Josemaría Escrivá, zakladatel Opus Dei, křesťanská radost má kořeny ve tvaru kříže. Povrchní emoce založená na vnějších okolnostech vyprchá při prvním problému. Trvalá radost ale pramení z vědomí, že člověk miluje natolik, že je ochoten pro druhého něco obětovat. A kříž je připomínkou té největší oběti z lásky.

Radost je také jedním z plodů působení Ducha svatého. To krásně dokresluje i příběh vzniku tohoto textu. Nápad na článek o radosti přišel během kázání při nedělní mši, den po birmování mé dcery a nové kmotřenky, kdy jsem v modlitbě děkovala za všechny Boží dary. Když jsem hned po mši navrhla našemu panu faráři, že bych do Siarda napsala o radosti, úplně se rozzářil: „Rozhodně napiš!“ Svěřil se mi, že když se při kázání od ambonu díval na posmutnělé tváře v lavicích, prosil Pána, aby ve farnicích nějakým způsobem probudil radost.

A pak se stala ještě jedna příhoda. Zmíněného známého z úvodu jsem neviděla přes deset let. Zcela nečekaně jsme se potkali nedávno na brněnském výstavišti po slavnostní mši, při níž byli blahorečeni dva kněží, mučedníci komunistického režimu. Po pozdravu jsem se ho – tentokrát já – zeptala: „Viš, co je to radost?“

Vědoucne se usmál a řekl: „Radost je stav lásky k Bohu, k sobě a k bližnímu.“ Svě tvrzení pak rozvedl a propojil s Písmem – od největšího přikázání lásky přes službu druhým až po slova modlitby Otčenáš, kde prosíme o odpuštění podle toho, jak sami odpouštíme.

V tu chvíli mi došlo, jak geniálně jednoduchá tato definice je. Nepopisuje radost jako něco, co cítíme, ale jako něco, co žijeme. Radost není cíl, za kterým se ženeme. Není to emoce, kterou buď máme, nebo ne. Radost je výsledkem lásky, ve které zůstáváme – a to nejen lásky k Bohu a k bližním, ale i k sobě samým.

Vnuknutí tématu přesně ve chvíli, kdy se farář modlí za povzbuzení farnosti, a setkání s člověkem, jehož oblíbená otázka mi zněla v hlavě... Jestli toto není působení Ducha svatého, tak co to tedy je? Jsem plná vděčnosti, úžasu a radosti nad tím, jak Pán vše moudře řídí. Takže, milý čtenáři: Víš už, co je to radost? Prosíš o ni? A žiješ ji?

Monika Doležalová

OKÉNKO DO SVĚTA (37)

Jaký je každodenní život v Jižní Africe?

Drazí přátelé z naší 90 let staré farnosti sv. Cyrila a Metoděje!

S radostí oznamuji, že po čtyřech letech mohu být „doma“ v Židenicích letos od 23. září do 1. října, po 10 dnech v Turíně v Itálii. Náš generální představený mě zve spolu s dalšími 16 provinčními představenými na formaci uprostřed jednoho období, čtvrtého roku mé šestileté služby v Jižní Africe.

Nyní je tady jihoafrická zima s teplotami blížícími se nule, a to v domech bez ústředního topení. V červnu, měsíci mládeže, mám v úmyslu jednoduše prožívat s ostatními dynamiku naší společnosti. Nároky, kterým zdejší lidé čelí každý den, jsou vysoké a posilují jejich odolnost. Denně se zde třeba setkáváme s korupcí.

Například jeden z pracovníků v našem domě tady pracuje už čtyři roky a stále nemá patřičné doklady. Jak je to možné? Každý rok cestuje na vánoční svátky do své rodné země a překračuje hranici bez řádných dokladů, stačí jen zaplatit několik tisíc randů (1 euro – 20 randů). Když

jednou přešel přes ulici, aby v malém obchůdku koupil rajčata, byl chycen při policejní razii na ilegální migranty a strávil několik hodin na blízké policejní stanici.

Hned vedle jeden běžný katolík provozuje svůj malý truhlářský obchod. Když je policií obtěžován, protože pracuje před svým domem na veřejné cestě, dá jim obálku, aby se vyhnul vysoké pokutě tisíců randů za svůj přestupek. Každý kout společnosti je proniknut korupcí, s miliony odcizenými zkorumpovanými úředníky, policií, podnikateli nebo jinými veřejnými činiteli. Od loňského září je každý den na televizních obrazovkách komise Madlanga, která vyšetřuje obrovskou síť korupce zahrnující policii, vládní úředníky, politiky i podnikatele.

Pracovníci tráví stovky hodin online odhalováním korupce. Ale nakonec stejně lidé říkají, že se nic nezmění. Před pěti lety ustanovil jiný prezident Zondoovu komisi s podobným úkolem, ale moc se toho nevyřešilo. A kriminální sítě uvnitř policie a dalších vládních institucí dál existují.

Dalším horkým tématem je xenofobie, která v posledních několika měsících přivádí Jižní Afriku do veškerých afrických a globálních médií. Zatímco lidé ze střední části severní Afriky se často rádi usadí

v Evropě, velké množství migrantů ze subsaharských zemí míří do Jižní Afriky, kde již žije více než 63 milionů obyvatel. Několik milionů migrantů z různých afrických zemí je zde již usazeno, zatímco asi 60 % mladé populace Jižní Afriky je nezaměstnáno. Tato situace podněcuje složitou sociální dynamiku, která není moc známá mimo tuto zemi. Ve zprávách se dozvíme o některých demonstracích či pálení majetku cizinců, ale ne tak moc o skutečném každodenním životě - o nekonzistentní vládní politice, počínaje kontrolou hranic, přes dávky v nezaměstnanosti, školy a zdravotní péči.

Máme tu také hodně vandalismu ve veřejné infrastruktuře, někdy i na církevních stavbách. Když jezdíte po Johannesburgu, okamžitě si všimnete – rozbité semaforové sloupy, podél dálnice sražené veřejné osvětlení. Hlavním cílem jsou kovové předměty, které mohou být snadno a okamžitě prodány do sběrný. Dokonce někteří drogově závislí jsou schopni odcizit několik centimetrů měděné trubky v ceně 20 randů na farních záchodech, přičemž je nechají úplně zatopené se škodou v hodnotě tisíce randů. Jen za poslední měsíc byl vykraden salesiánský farní kostel v Kapském Městě, na Bílou sobotu někdo zcizil zlatě vypadající ciborium, jezuité v Johannesburgu zase zažili v neděli za přítomnosti mnoha farníků otevřený útok na svatostánek.

To jsou jen některé z příčin a důsledků velké sociální a ekonomické nerovnosti, která činí život v Jižní Africe poměrně náročným: nedostatek veřejné bezpečnosti (většinou lidé nikdy nejedou autem po setmění – můžete být přepadeni nebo okradeni; malé krádeže jako odcizení

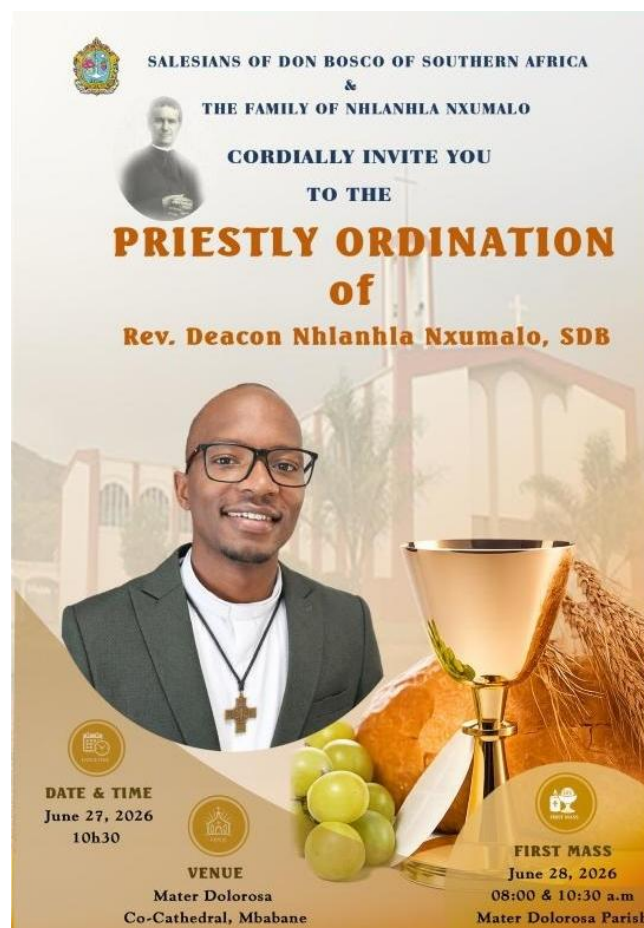
mobilního telefonu na ulici jsou každodenními událostmi), hladové děti ve veřejných školách dostávají zdarma snídani a oběd (někdy jediný pokrm, který dostanou během celého dne, kvůli nepřítomnosti rodičů), a když zkontrolujete rodný list, asi 60–70 % dětí nemá otce.

Co lze udělat? Co katolické komunity – více než 600 farností a 29 diecézí v jižní Africe – nyní dělají? Jaký může být přínos salesiánů?

Nejdůležitější jsou pravděpodobně jednoduché malé kroky. Jako salesiáni se tohoto roku snažíme spustit dva místní projekty: rozjet jedno zemědělské středisko odborného vzdělávání poblíž Johannesburgu na našem velkém pozemku o rozloze více než 600 hektarů a také přemístit alternativní školu pro marginalizované středoškoláky z Kapského Města na jiné, vhodnější místo. Věříme přitom také v pomoc salesiánů ze zahraničí.

Bez pomoci mnoha laiků by to bylo nemožné. Začátkem května jsme poprvé uspořádali pět dní trvající workshop pro naše klíčové laické misijní partnery (to jsou ředitelé škol, koordinátoři práce s mládeží, pracovníci kanceláře plánování a rozvoje, projektový manažer centra mládeže a koordinátor programu LoveMatters), jehož dopad byl velmi motivační. Nyní je třeba v těchto aktivitách pravidelně a častěji sledovat salesiánský duchovní přístup.

Červen je měsíc Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. V naší malé provincii se 40 spolubratry prožíváme velkou radost z dalšího salesiánského kněžského svěcení (po 3 letech) našeho jediného jáhna Nhlanhly.

Prosím, modlete se za nás a za povolání v nejnáročnějším africkém území.

P. Václav Klement, SDB

ZACHOVEJME KOUSEK NAŠÍ HISTORIE

OBNOVA KAPLE SV. FRANTIŠKA Z ASSISI

Kaple sv. Františka z Assisi je již od roku 1891 místem ztišení, modlitby a setkávání. Čas a povětrnostní vlivy se však podepsaly na jejím aktuálním stavu. Od poslední rekonstrukce již uplynulo více než 30 let a abychom toto dědictví uchovali i pro ty, kteří přijdou po nás, rozhodli jsme se přistoupit k její nezbytné rekonstrukci.

Svatý František kdysi slyšel Boží výzvu: „**Obnov můj dům.**“ Dnes tuto výzvu vnímáme jako příležitost pro nás všechny. Nejedná se o pouhou opravu zdí a omítek, ale o společné dílo naší farnosti. Budeme vděční, pokud se k této výzvě připojíte spolu s námi. Ať už modlitbou, sdílením nebo finančním příspěvkem.

PROČ JE REKONSTRUKCE NUTNÁ?

SANACE VLHKOSTI

Současná degradace omítek a zdiva je způsobena primárně vztlínající zemní vlhkostí. Sanace zdiva (podřezání) zajistí dlouhodobou stabilitu zdí a jejich ochranu proti vlhkosti.

OPRAVY OMÍTEK

Vlivem vztlínající vlhkosti jsou vnější omítky silně degradované a opadávají. Oprava omítek zajistí sjednocení všech ploch fasády a kaple pak dostane nový barevný nátěr.

PROJEKTOVANÉ NÁKLADY NA REKONSTRUKCI

SANACE VLHKOSTI	330.000,-
OPRAVY OMÍTEK	190.000,-
CELKEM	520.000,-

JAK SE MŮŽETE ZAPOJIT?
MODLITBOU / SDÍLENÍM / FINANČNÍM PŘÍSPĚVKEM

„Dáváním dostáváme.“ - sv. František z Assisi

**UPŘÍMNÉ PÁN BŮH ZAPLAŤ ZA JAKOUKOLIV VAŠI
 PODPORU A ZÁJEM.**

Bankovní účet č. 2100491918/2010, variabilní symbol: vaše datum narození nebo IČO.
 Potvrzení o daru získáte na emailu: kancelar@farnostzidenice.cz.